

ת"פ 3627/02/21 - מדינת ישראל נגד אליהו דהן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 3627-02-21 מדינת ישראל נ' דהן

כבוד השופט יואל עדן

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורק - פמ"ד

בפני

בעניין:

המאשימה

נגד

אליהו דהן

ע"י ב"כ עו"ד ארז אבוהב

הנאשם

גזר דין

האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, עובר לאירוע להלן, היו הנאשם וקטינה ילדת 2003 ("נ.נ.") בני זוג למשך כשנתיים וחצי, ובמועד האירוע היו פרודים למשך כחודש וחצי.

במהלך תקופת הפרידה, נוצר קשר ידידות בין ד. ("המתלונן") לבין נ..

בתאריך 23.1.21 בשעה 00:00 ואילך, נפגשה נ. עם הנאשם בסמוך לביתה. במהלך פגישתם, חיטט הנאשם בטלפון הנייד שלה וראה כי נ. בקשר עם המתלונן. הנאשם כעס על נ., החל לצעוק עליה שהיא "בוגדנית ושקרנית" ובהמשך בעט בה וחנק אותה בגרונה, נ. החלה לבכות והנאשם הרגיע אותה.

במקביל, במועד לעיל, ישב המתלונן עם אחרים, מאור וטל, בביתו של מאור. בשעה 03:00 לערך, יצר מאור קשר עם נ., בשמו של המתלונן, כדי להיפגש עימה. הנאשם ששהה עם נ. אותה עת, הורה לה לקבוע מפגש עם המתלונן באותו הרגע.

מאור הבהיר כי המתלון יוכל להיפגש רק בעוד כשעה, והמתלון ו. קבעו להיפגש בסמוך לשעה 04:00, במקום מפגש המוכר בעיר.

לאחר קביעת המפגש, ניגש הנאשם לביתו והצטייד בסכין באורך של כ- 10-8 ס"מ ("הסכין").

בהמשך, הגיעו נ. והנאשם למקום האירוע, והנאשם הסתתר בין העצים מפני המתלון. למקום הגיעו גם המתלון ומאור, ומאור שהבחין בנ. הסתובב לחזור לביתו על מנת להשאיר את המתלון ו. לבדם.

לפתע הגיע הנאשם ממקום מסתורו, כשהוא אוחז בידו בסכין, ניגש למתלון ואמר לו: "**למה לא יכולת להגיד לי שאתה מדבר עם נ**", ואז תפס את המתלון בחוזקה ביד שמאל ודקר אותו באמצעות הסכין שאחז ביד ימין, שתי דקירות: האחת, במפשעה השמאלית, השנייה, בירך האמצעי בחלק החיצוני.

לאחר מכן, ברחו הנאשם ו. מהמקום, ובמהלך בריחתו צעק הנאשם לעבר מאור "**תזמין לו אמבולנס**". בהמשך, במהלך מנוסתו, זרק הנאשם את הסכין.

כתוצאה מדקירות הנאשם, החל המתלון לדמם באופן משמעותי והתמוטט על הרצפה, מאור החל לנסות לסייע לו בעצירת הדם הרב, ומיד הזמין מד"א.

כוחות מד"א שהגיעו למקום פינו את המתלון לבית חולים לאחר איבוד רב של דם, כשהוא במצב של הלם תת נפחי, ובסכנת חיים. בבית החולים אובחן המתלון כי הוא סובל מפגיעה בווריד ירך עמוק, וכן מחסימה של עורקים. המתלון קיבל 5 מנות דם, עבר שני ניתוחים, בחדר הניתוח תוקן קרע בווריד, ובוצעו פעולות נוספות.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע, ובין הצדדים אין הסדר לעניין העונש.

הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שהוא תסקיר חובה, לאור כך שהוא יליד 2002.

הראיות לעונש

2. הנאשם נעדר עבר פלילי, ומטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש.

מטעם ההגנה הוגשו במסגרת הראיות לעונש: **נ/1** מסמכים רפואיים של אביו של הנאשם, **נ/2** מסמך מיום 17.10.21 חתום ע"י עו"ס, ובמסגרתו מפורט סיכום טיפול של הנאשם ומצוין כי מדובר בטיפול אשר נמשך 9 מפגשים, תפיסת

העולם של הנאשם לא היתה בוגרת דיה, והוא התקשה להבין את המורכבות של בחירותיו והשלכות מעשיו, אירוע הדקירה, המעצר ומעצר הבית בעקבותיו היוו עבורו קריאת השכמה, וההתרשמות הינה כי בעקבות אירועים אלו הנאשם במקום בוגר יותר, הוא מבין את משמעות הפגיעה באחרים, הוא חש אשמה ויסורי מצפון, החרטה שלו היא כנה ועמוקה, והוא עובר עם עצמו תהליך שינוי ופנימי ומצר על התנהגותו ועל האדם שהיה בעת אירוע הדקירה ולפניו, וחש אשמה וחרטה על כך שפגע באדם אחר. עוד צוין כי לנאשם רצון עז להשתקם ולכפר על מעשיו, הוא מעוניין להתגייס לצבא ולחזור למסלול אותו עושים בני גילו, וההמלצה היא לאפשר לו לעשות זאת.

מטעם הנאשם העידו אביו ודודו.

אביו של הנאשם תיאר אירועים רפואיים שהוא עבר, ציין כי האירוע האמור בכתב האישום שבר את המשפחה, ובתחילה היה חשוב להם לדעת מה קורה עם הנפגע ואם הוא יצא מכלל סכנה. נאמר כי קיים כעס על הנאשם, והתבקש לאפשר לנאשם שיקום, למרות שמדובר במקרה חמור.

דודו של הנאשם העיד כי הנאשם היה אצלו בזמן מעצר הבית, ההתרשמות שלו מהנאשם היתה לטובה עד למקרה החמור, וצוין השיפור שהנאשם עבר בזמן היותו במעצר בית ובקשר עם שירות המבחן.

טענות ב"כ המאשימה

3. לטענת ב"כ המאשימה מדובר בתיק חמור מאוד, ובעבירות חמורות, אשר מובילות לתוצאות קשות. ב"כ המאשימה מפנה לעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם ואשר כוללות את התוצאה הקשה שנגרמה לקורבן, תוצאה שבנס ובעזרת טיפול רפואי שהגיע במהרה, לא הסתיימה באופן חמור הרבה יותר.

נטען כי הערכים החברתיים אשר נפגעו מביצוע העבירות הם הגנה על שלום הציבור וביטחון, בריאות הגוף ושלמותו, וכי הנאשם פגע בערכים המצויים ברף העליון של ערכים מוגנים, היכה את הקטינה, תכנן את התקיפה החמורה של המתלונן, הצטייד בסכין לצורך כך, ופגע במתלונן בצורה חמורה שיכולה היתה אף לגרום למותו.

נטען כי בנסיבות ביצוע העבירות ובמיוחד בשימוש שעשה הנאשם בקטינה על מנת לתאם פגישה עם המתלונן, והצטיידות בסכין, הפתעת המתלונן ופגיעה בו באמצעות הסכין ותוצאותיה, כל אלו מלמדים על עוצמה גבוהה של פגיעה בערכים המוגנים.

נטען כי בית המשפט העליון נתן דעתו פעם אחר פעם לחומרת מעשים שכאלו, לתת תרבות הסכין ולצורך בענישה קשה ומרתיעה שיהיה בה כדי לשנות את האופי האלים בפתרון סכסוכים של מה בכך, וכי לצד העבירה נקבע עונש של עד 14 שנות מאסר.

נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין 42 ל- 66 חודשי מאסר, וענישה נלווית הכוללת מאסר מותנה ארוך ומרתיע, ופיצוי הולם לנפגעי העבירה. בנוסף ב"כ המאשימה עתרו גם לקנס.

בהתייחס לתסקיר והתסקיר המשלים, ולאשר נאמר על ידי עדי האופי, נטען כי כל אלו הם רק שיקול אחד מכלל השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון, ואם מביאים בחשבון רק את עניין הנאשם לא רואים את התמונה הכללית, מטבע הדברים, ובוודאי שלא מביאים בחשבון את הנזק שנגרם לחברה, ולמתלוננים בתיק.

נטען כי הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, נטל אחריות, ביום המעשה הוא היה לא הרבה מעל גיל הבגירות, יחד עם זאת, המאשימה טוענת לעונש לאחר שהביאה את כלל הנסיבות בחשבון, ולדעתה אין בכל אלו כדי להעדיף את עניינו של הנאשם על פני האינטרס הציבורי, הערכים המוגנים, והנזק הרב שנגרם לנאשם.

מכל האמור, התבקש להשית על הנאשם מאסר בחלקו האמצעי תחתון של המתחם שהציעה המאשימה, ורכיבי ענישה נוספים כאמור.

לא התבקשה הגשת תסקיר נפגע עבירה, ולא הוגשה הצהרתו. ב"כ המאשימה ציינו כי היתה שיחה עם המתלונן ומשפחתו, וסוכם כי המאשימה תטען על פי עובדות כתב האישום בלבד, לא יוגש תסקיר, לא תישמע עדות הקורבן, וגם לא יוגש תצהיר.

נטען כי לאור הפציעות יש מקום לפיצוי בסך של כמה עשרות אלפי שקלים.

טענות ב"כ הנאשם

4. לטענת ב"כ הנאשם, מדובר במי שהיה צעיר בן 18 וחצי בזמן המעשה, על גבול הקטינות, והוא הודה, קיבל על עצמו אחריות מלאה, הביע צער וחרטה כנים, וחשך זמן שיפוטי רב.

צוין כי הנאשם נעצר ביום 23.1.21, ביום 4.4.21 הועבר לפיקוח אלקטרוני, והוא כשבעה חודשים באיזוק אלקטרוני.

ב"כ הנאשם מפנה לתסקירי שירות המבחן מהם עולה כי הנאשם לא סיים 12 שנות לימוד, לאורך השנים התמודד עם קשיים לימודיים והתנהגותיים, נחשף בגיל 15 לשימוש בסמים, ובגיל 17 לאלכוהול.

נטען כי על ידי הנאשם הופעל שיקול דעת ילדותי, והפנה לנסיבות חייו, ולנתונים האישיים של הנאשם.

נטען כי אין חולק, ביחס למעשים שביצע הנאשם, כי מדובר במקרה חמור מאוד, וכי האירוע חמור ומצדיק ענישה

חמורה, לאור התופעה הרווחת, ומיגור תופעת הסכינאות והאלימות.

נטען כי אמנם הרקע למעשה הוא רומנטי, ועל בסיס קנאה אובססיבית, וזה אינו מצדיק דבר, אולם האירוע הזה שונה מכל המקרים שיש בפסיקה וזה אינו סכסוך על חניה, מועדון, ולא מדובר במי שהולך למועדון עם סכין.

נטען כי יש להצר על הנזק שנגרם לילד הצעיר ולנערה, אולם הגם שמדובר בעבירה חמורה, זוהי עבירה מסוג אחר, ואין מדובר במקרים אליהם הפנה ב"כ המאשימה, זה אינו סכסוך בבית ספר בין נערים, והעבירה היא על רקע מסוג אחר שהוא רגשי, על אף החומרה שהלך והביא סכין, וזו עבירה מסוג אחר.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם אמר לאחר להזעיק את האמבולנס, וטען כי זה מלמד על יחס אנושי של הנאשם, חוסר רצון שהאירוע יתדרדר למשהו חמור, והוא מבין שמשו לא כשורה, ומתפרץ אצלו מנגנון הגנה להזמין אמבולנס, ואם זה לא היה קורה לא ידוע מה היתה התוצאה.

נטען כי אין בכך כדי לשנות את התמונה של החומרה, אך לאבחנה זו יש משמעות. עוד נטען כי יש משמעות לסוג הדקירה ובאיזה איבר, דקירה בירך, להבדיל ממקרים אחרים שב"כ המאשימה ציין של דקירה בחזה או בראש, דברים המלמדים על רצון לפגוע ועל רצון שייגרם נזק. במקרה זה נטען כי לא היתה כוונה שייגרם נזק ושהמתלונן יהיה בבית חולים, נטען כי כמובן שהמעשה מעיד על הכוונה, אבל מבחינת האיבר הנפגע זה שונה ממקרים אחרים שמתוארים בפסיקה.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות נטען לגילו הצעיר של הנאשם, הפגיעה של עונש המאסר בו, במשפחה הנורמטיבית, והודגשה נטילת האחריות והמאמץ של הנאשם והמשפחה לחזור למוטב.

נטען כי היו מאמצים גדולים, הנאשם נלחם על עצמו, הוא 9 חודשים נקי מסם, והדבר אינו מובן מאליו, הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, עשה מאמצים והוכיח את עצמו, לנאשם רצון להתגייס למכינה קדם צבאית, קיים שינוי בדפוסי חשיבה, וצער מאוד גדול.

נטען כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 1 ל- 3 שנות מאסר, כי אין מחלוקת ביחס לחומרה, ולצורך בענישה חמורה, ואף כי מאסר הינו הכלל, אך יחד עם זאת, אירוע זה שונה, מדובר בגיל צעיר, המניע לעבירה הינו רגשי, בעייתי מאוד וקשה לשלוט בו. ביחס לאופי התקיפה אמנם היה מארב, אולם האיבר שנפגע והקריאה לאמבולנס מעידים כי לא היה רצון לפגוע פגיעה חמורה, להיפך היה רצון לטיפול מהיר והחלמה.

נטען כי יש לתת משקל לשיקום, וב"כ הנאשם הפנה לתסקירים ולתהליך השיקומי. נטען כי סיכויי השיקום גבוהים, המסר של שירות המבחן ברור, והתבקש לסטות מהמתחם לצורך שיקום, לאור הגיל הצעיר, האישיות, הרקע והעובדה שבעבר היתה תלות בסמים ובאלכוהול.

הועלתה בקשה חלופית לדחייה כדי לאפשר השתלבות במכונה קדם צבאית.

הנאשם אמר, כי הוא עובר תקופה לא קלה, גם נפשית וגם פיזית, מבין את החומרה של המעשה הזה, ומבקש כי הנפגע יסלח לו.

הנאשם ציין כי הוא בקבוצה של שירות המבחן, ועד עתה לא ידע עד כמה זה עוזר, והבין שהוא צריך לקחת אחריות על מעשיו.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

5. בביצוע העבירות פגע הנאשם פגיעה קשה וחמורה בערכים המוגנים של כבוד האדם, שלמות הגוף, הזכות לאוטונומיה על הגוף, הביטחון האישי, הביטחון הציבורי ושלטון החוק.

הנאשם מתכנן, מביא ליצירת מפגש, הולך ומצטייד בסכין מביתו ומגיע לארוב למתלונן, וכשזה מגיע דוקרו דקירות קשות באמצעות סכין, באופן שגורם לדימום והתמוטטות המתלונן, והנאשם מותירו כך ועוזב את המקום. אכן הנאשם צעק לעבר אחר להזמין אמבולנס אולם הוא עצמו עזב ולא בדק כי אכן מוזמן אמבולנס או כי הנפגע מקבל טיפול, וכתוצאה מהדקירות החל דימום משמעותי הנפגע איבד דם רב, והגיע לסכנת חיים.

מדובר בנסיבות חמורות של ביצוע העבירות, עד כדי העמדת המתלונן בסכנת חיים ובצורך לעבור ניתוחים.

אין לקבל את הטענה כי הואיל ומדובר במניע רגשי רומנטי, לפיכך זוהי "עבירה מסוג אחר". אני מוצא את הנסיבות האמורות ככאלו אשר מעמידות ברף גבוה יותר את חומרת המעשה. הנאשם הולך לביתו ומצטייד בסכין, וחולף זמן עד שמבצע את הדקירות, ובחלוף הזמן כמו גם ההליכה לביתו ולמקום, לא היה כדי להביאו לשנות מהתכנית לדקור את המתלונן.

רבות נפסק ביחס לחומרת עבירות האלימות ועבירות השימוש בנשק קר, הצורך למגרן והצורך בהכבדת הענישה בגין. זכותו של אדם לשלמות הגוף הינה זכות מקודשת אשר אין להתיר פגיעה בה, אין לצמצם את חומרת הפגיעה בה, ויש להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה.

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם".

ע"פ 4697/11 מדינת ישראל נ' סילמאן אלצאנע (24.3.2013).

וכן ר' הדברים שנאמרו בע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (10.11.2009):

**"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו
הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת."**

ור' ע"פ 8314/03 **שיהאד נ' מדינת ישראל** (7.6.2005):

**"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה
בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את
ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי
אלימות שפשו במקומנו כמגיפה."**

6. הנאשם עושה שימוש בנשק קר באופן קשה, מתוכנן, תוך נטישת המתלונן מדמם, וחומרה זו של המעשים
צריכה לבוא לידי ביטוי בקביעת המתחם, אשר צריך להלום את חומרת המעשה, ועל המתחם לכלול מאסר בפועל
משמעותי.

קשת הענישה בעבירות אלימות, לרבות אלו המבוצעות תוך שימוש בנשק קר, הינה רחבה, ר' ע"פ 5153/13 **פלוני נ'
מדינת ישראל** (13.1.2014):

"קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש בנשק קר, רחבה ומגוונת."

קביעת מתחם העונש ההולם מתבצעת תוך התייחסות לנסיבות ביצוע העבירה, חומרתן והתוצאה. ההיבט האינדיבידואלי
של המתחם קשור למקרה המסוים הנדון - ר' ע"פ 1323/13 **רך חסן ואח' נ' מ"י** (5.6.2013). כל מקרה לפי
נסיבותיו, ולחומרת האלימות, משכה ותוצאותיה משקל מרכזי בקביעת המתחם.

ס"ק 40ט(א)(3),(4),(5) לחוק העונשין מתייחסים בקביעת המתחם לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, לנזק
שנגרם מביצוע העבירה ולסיבות שהביאו נאשם לבצעה, כנסיבות אשר יש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש ההולם.
ואלו המפורטים לעיל, וביאים למסקנה בדבר חומרת הנסיבות.

אפנה להלן לפסיקה, אשר בחלקה יש לאבחן על פי הנסיבות, וקביעת המתחם תהא בהתאם לנסיבות המסוימות
בעניינו.

בע"פ 6636/09 **טיגאב וואסה נ' מדינת ישראל** (26.4.2010) - המערער הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות

מחמירות, לאחר שדקר את המתלונן בעת ויכוח שפרץ בין השניים, וכתוצאה מהאמור המתלונן נזקק להתערבות כירורגית ואושפז במשך ימים. על המערער נגזרו 4 שנות מאסר. ביהמ"ש העליון קבע כי, למרות שהמערער נעדר עבר פלילי, כי אין להקל בעונשו כאשר מעשיו יכולים היו לגרום לתוצאות קשות בהרבה וכי נוכח גל האלימות בחברה הישראלית, העונש אינו ברף חומרה גבוה. בית המשפט העליון מתייחס למשמעות המקום אליו כוונו הדקירות שם, פלג גופו העליון של הקורבן, ומציין כי התוצאה יכולה היתה להיות קשה יותר ואף קטלנית.

ע"פ 4631/13 מ"י נ' **מוסא כרים ואח'** (25.2.2014) - המערערים הורשעו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שתקפו את המתלוננים באמצעות מקלות מעץ. על המערער 1 הוטלו 40 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער 2 הוטלו 28 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון אישר את המתחם אשר קבע ביהמ"ש המחוזי בעבירה זו בנסיבותיה כמתחם הנע בין 18 חודשים ל - 5 שנות מאסר, והוסיף כי קשת הענישה בעבירות מסוג זה רחבה ביותר וכי יש להחמיר עם אלו אשר עושים שימוש בכלי נשק קר.

נקבע, תוך התייחסות לעבירות אלימות המבוצעות תוך שימוש בנשק קר כי קיים צורך בענישה משמעותית שתהווה גמול הולם לאינטרסים הנפגעים: **"בית משפט זה עמד פעמים רבות על חומרתן של עבירות אלימות המתבצעות על ידי מי שמבקש לפתור סכסוכים בכוח הזרוע ובמיוחד באמצעות נשק קר ועל הצורך בענישה משמעותית שתהווה גמול הולם לאינטרסים החשובים הנפגעים במקרים מסוג זה"**.

בע"פ 379/15 **אגינצ'ה לוי נ' מ"י** (26.7.2015) הורשע המערער בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, בכך שכאשר היו המערער והמתלונן בבית קפה, התפתח ויכוח ביניהם, נוכחים במקום הפרידו ביניהם, והם שבו כל אחד למקומו. זמן קצר לאחר מכן, הרים המערער בידו בקבוק בירה, התקרב אל המתלונן והטיח את הבקבוק בחוזקה בפניו, כתוצאה מהמעשה נשבר הבקבוק והמתלונן נפצע בפניו ודימם, המתלונן הופנה לטיפול רפואי שם אובחנו אצלו חתך ושבר בארובת העין שמאל, קושי בפתיחת הפה והגבלה בתנועות לטרליות, המתלונן נותח ואושפז לקבלת טיפול רפואי.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 24 ל - 48 חודשים, והטיל על המערער 30 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪. הערעור נדחה. נקבע כי: **"...גם אם נכון היה לקבוע את הרף התחתון של מתחם הענישה נמוך יותר, סבורתני, כי העונש שנגזר על המערער הוא עונש סביר וראוי בנסיבות העניין..."**. עוד נקבע כי אין בעונש שנגזר על המערער משום חריגה ממדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו, וזאת בשים לב אף לעבר הפלילי אשר כלל הרשעות קודמות בעבירות דומות. בית המשפט העליון הוסיף כי: **"החבטה בפניו של אדם אחר באמצעות בקבוק זכוכית מלא בחציו עלולה לגרום לחבלה חמורה מן הסוג שאכן נגרמה למתלונן, ואף לחבלות חמורות בהרבה - מסוג החבלות הנגרמות באמצעות סכין..."**.

בע"פ 4145/12 **הרוש נ' מ"י** (29.4.2013) הורשע המערער בעבירות לפי סעיף 380 ולפי סעיף 333 בצירוף 335 לחוק העונשין, בכך שבהיותו בתחנת דלק נטל בקבוק שתייה מהקיוסק, ניפצו והניפו לעבר צווארו של אחד, ובעקבות התערבותו של אחר, נגרמה לאחד שריטה בצווארו, ולאחר דקירה בידו משברי הבקבוק, אשר גרמה לנזק שחייב ניתוח ונוצר חשש לגרימת נזק קבוע ביכולת התנועה בידו. נגזר מאסר בפועל למשך 4 שנים, מאסר מותנה ופיצוי בסך

25,000 ₪, והערעור נדחה.

בע"פ 6186/12 **קסטה נ' מ"י** (17.2.2013) הורשע המערער בעבירה לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335 לחוק העונשין, בכך שלאחר דין ודברים בינו לבין המתלונן, כששניהם היו בגילופין, ולאחר שהמתלונן רדף אחרי המערער כשהוא אוחז בבקבוק, תקפו המערער באמצעות בקבוק בירה שהחזיק בידו, היכה אותו בפניו, ובעקבות זאת נגרמו למתלונן שברים בעצמות הפנים ופגיעות נוספות בראשו. בית המשפט המחוזי גזר 30 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש מאסר בו היה נתון אותה עת, והערעור נדחה.

ע"פ 5794/14 **מדינת ישראל נ' ויקטור פנפילוב** (19.1.2015): המשיב הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ואיומים, בכך ששב לדירה אותה עזב על רקע סכסוך בקשר עם מעורבות רומנטית של חברתו עם המתלונן, תקף את המתלונן, זה התרחק ממנו ושלף סכין, המשיב הכה בפניו, הצטייד אף הוא בסכינים שהיו בדירה, וגם כאשר הסכין בו אחז המתלונן כבר לא היה בידיו, המשיך המשיב לתוקפו בסכינים, וגרם לו חתכים רבים, לרבות חתך בעצב בידו השמאלית. המשיב לא הגיע למקום עם סכין. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם, הכולל מאסר בפועל בין 2 - 5 שנים, והשית על המשיב עונש מאסר בפועל של 30 חודשים, בנוסף להפעלת מאסרים מותנים. הערעור על קולת העונש התקבל, ולעונש המאסר בפועל התווספו 12 חודשים, כך שהועמד, כולל הפעלת מאסרים מותנים על 52 חודשי מאסר, ונפסק, כי: **"על פני הדברים נראה שעונש המאסר שהושת על המשיב הוא קל אף ממה שנראה לכאורה כרף המתאים למתחם התחתון של מתחם כזה"**.

בהתייחס לשימוש בסכין, נפסק: **"התנהגותו האלימה של המשיב תוך שימוש בסכין, ללא כל היסוס ובפראות, היא התנהגות שבית המשפט צריך להציב בצדה סימן עצור המלווה בסימן קריאה. בית משפט זה עמד לא אחת על התופעה הקשה של אלימות תוך שימוש בנשק קר, והדגיש כי יש לנהוג בה בחומרה"**.

מהאמור עולה, כי בית המשפט העליון ראה שם, את הרף התחתון של המתחם כעולה על 30 חודשים, זאת בנסיבות בהן המשיב לא הגיע עם סכין למקום, המתלונן היה הראשון שהחזיק בסכין, והתוצאה של השימוש בסכין שם היתה חתכים רבים, לרבות חתך שפגע בעצב ביד שמאל. יש לציין כי שם מדובר היה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

7. נסיבות ביצוע העבירה בענייננו חמורות, הנאשם מתכנן, מצטייד בסכין, עושה בה שימוש, דוקר דקירות קשות את המתלונן, נוטש את המקום ומביאו לידי סכנת חיים וניתוחים.

כאמור, על המתחם לבטא את חומרת המעשים ואת הצורך במענה עונשי ראוי והולם לאלימות המבוצעת תוך שימוש בנשק קר, בו מצטייד מבצעה מראש.

נוכח נסיבות ביצוע העבירות, אני מוצא את מתחם העונש ההולם בגין העבירות אשר בוצעו על ידי הנאשם, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל הנע בין 36 ל - 60 חודשים.

על הענישה לכלול גם רכיב של פיצוי, אשר יביא לידי ביטוי את חומרת הפגיעות, הניתוחים והסבל שעבר המתלונן. לא הוגשו תסקיר נפגע עבירה או הצהרתו, והחישוב יבוצע על דרך האומדן.

תסקירי שירות המבחן

8. בעניינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירי שירות מבחן, אשר יפורטו בחלקם ובתמצית לאור צנעת הפרט.

בתסקיר הראשון פורטו נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, ומהן עולה כי לאורך השנים התמודד עם קשיים לימודיים והתנהגותיים במסגרות החינוך השונות, לא גויס לשירות צבאי על רקע מעורבות בפלילים, התחבר לחברה שולית, נהג לעשות מעשי קונדס ופעם בדרכים לא חוקיות, ולא הצליח להשתלב במקום עבודה על רקע חוסר תפקוד.

לדבריו, בעת שהיה במעצר בעקבות ביצוע עבירה זו, הבין כי חשיבתו ואופן התנהגותו מובילים להתדרדרות במצבו ולחיבור לחברה שאינה מטיבה עימו, והביע רצון לשינוי בהתנהלותו. הוצע לו להשתלב במכינה קדם צבאית לצעירים בסיכון, והוא ביטא רצון לכך.

שירות המבחן מתרשם ממי אשר חווה קשיים במסגרות השונות בחייו, התקשה להשתלב ולהתמיד במסגרות והיה חשוף לסביבה שולית, מקיומה של זהות עצמית שאינה בשלה, ונטייה להתנהגות אלימה, חסרת גבולות פנימיים ועוברת חוק, מתקשה בקבלת סמכות וגבולות חיצוניים. צוין כי הובעו צער וחרטה, וכן אמפטיה כלפי המתלונן, וכי מדובר בצעיר אשר חווה את הליך המעצר באופן טראומטי, ויש לו שאיפות לשנות את אורחות חייו.

שירות המבחן מעריך קיומו של סיכון לביצוע עבירות אלימות נוספות, והוסיף כי לא הצליח ליצור קשר עם המתלונן ומתקשים לערוך את הסיכון לביצוע עבירות אלימות נוספות כלפיו.

שירות המבחן ציין שיתוף פעולה עם הנאשם, והשתלבות חיובית בהליכים טיפוליים, והומלץ על דחיית הדיון במסגרתה ימשיך הנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית.

בתסקיר השני, צוין כי בתקופת הדחייה נערכה פניה לגורמים למכינה קדם צבאית, אשר ציינו כי במהלך חודש נובמבר 2021 יערכו ראיונות קליטה, וניתן יהיה להפנות את הנאשם לצורך התאמתו לשילוב במכינה.

צוין כי הנאשם המשיך בהשתלבות במסגרת קבוצה טיפולית לעצורי בית, הגיע למפגשים באופן תקין, שיתף פעולה וערך מאמצים לשיתוף אודות הרקע ממנו הוא מגיע.

לאור ההתרשמות ממוטיבציה ורצון לערוך שינוי בחיים ושיתוף הפעולה, ולאור כך שנמצא לקראת ראיון להתאמה

לשילוב במכינה, התבקשה דחייה נוספת.

בדין שהתקיים ביום 19.10.21 ביקש ב"כ המאשימה שלא להיעתר לבקשת שירות המבחן, שלא לאפשר דחייה, ולטעון לעונש, וציין כי עמדתם הינה למאסר בפועל, וכי שקלו את נסיבות התיק ונסיבותיו של הנאשם, אך לאור חומרת העבירות, אין להיעתר לבקשת שירות המבחן.

ב"כ הנאשם ביקש לאפשר את הדחייה ואת הניסיון להשתלבות במכינה, צוינו נסיבות חייו ושמירתו על התנאים בחלופת המעצר.

לאחר שנשמעו טענות הצדדים ניתנה החלטה לפיה אין מקום לאפשר דחייה לצורך קליטה במכינה הקדם צבאית, ואולם לאור כך שאחד מעדי האופי של הנאשם לא יכול היה להגיע, נדחה הדיון, ונקבע כי ככל ששירות המבחן מבקש להשלים את התסקיר האחרון, יוכל לעשות כן עד למועד הדיון.

שירות המבחן הגיש תסקיר נוסף, ובתסקיר שלישי ואחרון זה, צויין כי הנאשם המשיך את השתתפותו בקבוצה טיפולית לעצורי בית, ולהערכת שירות המבחן יש בתהליך הטיפול כדי לצמצם את המסוכנות הנשקפת ממנו ולסייע לו בגיוס כוחות לשמירה על יציבות תפקודית לאורך זמן ממושך. צוין כי לאור תקופת ההיכרות הקצרה עם הנאשם, ולאור העובדה שהוא מצוי בתחילתו של ההליך הטיפולי, אין באפשרות שירות המבחן לבוא בשלב זה להמלצה טיפולית שיקומית בעניינו, ושירות המבחן המליץ כי בשיקולי הענישה יובאו בחשבון גילו הצעיר של הנאשם, סיכויי השיקום הגבוהים בעניינו, והחשש כי חשיפה לגורמים שליליים בכלא עלולה להביא לרגרסיה במצבו והעמקת דפוסי התנהגות שוליים.

הענישה

9. הנאשם יליד 2002, ביום האירוע היה בגיל כ- 18 וחמישה חודשים, והוא נעדר עבר פלילי.

הגם שהנאשם משתף פעולה עם שירות המבחן, והחל לעבור הליך טיפולי, אינני מוצא כי יש מקום לסטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

מדובר באירוע אשר הנאשם מבצע לראשונה, אולם לא די בכך כדי להביא לירידה אל מתחת למתחם העונש ההולם.

מתסקירי שירות המבחן עולה שיתוף פעולה והשתלבות בהליכים טיפוליים מסוימים, והנאשם מביע חרטה על מעשיו, ואף אמפטיה לנפגע.

שירות המבחן מבקש לבדוק אפשרות שילוב במכינה, ומציין כי הנאשם נמצא בתחילתו של הליך טיפולי, וכי יש להביא

בשיקולים את הגיל הצעיר, סיכויי השיקום והחשש כי החשיפה בבית הסוהר לגורמים שליליים עלולה להביא לרגרסיה.

לאור חומרת האלימות שנקט הנאשם, תוך שימוש בסכין, יש לתת משקל לשיקולי הענישה של גמול והרתעה, ומשקלו של שיקול השיקום יהיה בענישה במסגרת המתחם ולא בירידה מתחת לו.

הנאשם נקט באלימות קשה באמצעות סכין וכפסע היה מתוצאה קשה הרבה יותר, ושיקולי הענישה אשר מחייבים מענה עונשי תקיף לאלימות שכזו אינם נסוגים מפני שיקולי שיקום.

נשקלו המלצות שירות המבחן כמו גם הבקשה להפניה למכינה, אולם חומרת נסיבות ביצוע העבירות, ותוצאותיה של העבירה בה דקר הנאשם את המתלונן, והרף הגבוה של הפגיעה בערכים המוגנים, מחייבים מתן משקל ראוי להם, ומשקל שכזה לא יינתן אם תהיה ירידה מתחת למתחם.

להמלצות שירות המבחן ניתן משקל, אולם שיקולי הגמול וההרתעה במקרה חמור זה גוברים על שיקול השיקום. הענישה עניינה מתן המשקל הראוי לכל אחד משיקולים אלה, לעיתים תוך איזון ביניהם ולעיתים תוך מתן דגש לשיקול אחד על פני אחר.

נפנה לדברים הבאים מע"פ 1167/21 טארק חוג'יראת נ' מ"י (31.5.2021):

"עוד ראוי להדגיש כי אמנם שירות המבחן הוא גורם חשוב בהליך הפלילי, והמלצתו מספקת חוות דעת מקצועית ומשמעותית באשר לתמונת מצבו של נאשם, אך בית משפט זה קבע לא אחת כי תסקיר שירות המבחן על המלצותיו מהווים רק שיקול אחד ממכלול השיקולים המונחים בפני בית המשפט טרם מתן גזר הדין, והסמכות הסופית בהכרעה נתונה לבית המשפט.... לבסוף, יש לברך על מאמצי השיקום של המערער, וניתן רק לקוות כי יתמיד בהליך הטיפול בו החל. עם זאת, בדומה לנסיבות האישיות, שיקולי שיקומו נסוגים למול חומרת מעשיו ומידת אשמתו הגבוהה - כמו גם למול הצורך בהרתעת עבריינים פוטנציאליים, במיוחד מפני עבירות קלות לביצוע, המאיימות על ביטחון הציבור כולו".

עוד נפנה לרע"פ 1261/18 פלוני נ' מ"י (31.5.2018), בו נגזרו 20 חודשי מאסר, כאשר תסקירי שירות המבחן באו בהמלצה להטיל צו מבחן, של"צ, פיצוי ומאסר מותנה. הערעור נדחה, ונקבע כי מדובר במעשה חמור עד מאוד, וכי מדובר בהתנהלות בריונית במרחב הציבורי, ונפסק:

"בית המשפט לא שנה איפוא כשבחן את תסקירי שירות המבחן "בעין שיפוטית", תוך שקילת שיקולים ואינטרסים מגוונים יותר ולא הסתפק בנקודת ראותו של שירות המבחן, הממוקדת בשיקומו של המערער. ראוי לשוב ולהזכיר, כי המלצתו של תסקיר שירות המבחן הינה בגדר המלצה, כשגזירת הדין שמורה לשופט, שאינו רשאי להתנצל מחובתו להעניש".

עוד ר' ע"פ 5778/21 פלוני נ' מ"י (4.11.2021) (ערעור על פסק דינו של מותב זה), שם נפסק כי:

"חרף גילו של המערער, שיקולי שיקום ונסיבותיו האישיות, מעשיו מחייבים עונש מאסר מרתיע, הכולל מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. הפגיעה ותוצאותיה הקשות ימשיכו כאמור וילוו את המתלונן, וכבר כעת הסיטו את חייו ממסלולם. על המערער לתת את הדין על מעשיו".

האלימות הקשה תוך שימוש בסכין והעמדת הנפגע בסכנת חיים, מחייבים הטלת מאסר בפועל משמעותי. יש לברך על תחילת התהליך השיקומי, אולם שיקול השיקום נסוג מפני שיקולי הענישה האחרים.

לאור הגיל הצעיר, היעדר עבר פלילי, קבלת אחריות, והמפורט לעיל בתסקירי שירות המבחן, אני מוצא כי על הענישה להיות ברף התחתון של המתחם. זאת למרות הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אשר יכול היה להביא לענישה אף באמצעותו של המתחם ולמעלה מכך.

הנאשם מצוי באיזוק אלקטרוני כשבעה חודשים וגם נתון זה מובא בשיקולים להטלת ענישה ברף התחתון של המתחם.

הפיצוי בהליך הפלילי מבוצע על דרך האומדן. אין בפני נתונים מעבר לאלו אשר בכתב האישום המתוקן, ולא הוגשו תסקיר נפגע עבירה או הצהרתו. הפיצוי להלן הוא על דרך האומדן.

10. **אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו מיום 23.1.21 עד ליום 4.4.21.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת אלימות מסוג עוון, או עבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלונן ע.ת. 1 פיצוי בסך 30,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 1.1.22 ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלונן על פי פרטים שיימסרו למזכירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א כסלו תשפ"ב, 25 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.